

Hol vagyunk? És hová megyünk?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 8. fejezetének a 48.-tól az 59. verséig a következőképpen: „Azután így szóltak hozzá a zsidók: Vajon nem jól mondjuk, hogy samáriai vagy te, és ördög van benned? Jézus így válaszolt: Bennem nincsen ördög, ellenben én tisztelem az én Atyámat – ti mégis gyaláztok engem. Én nem keresem a magam dicsőségét: van, aki keresi, és ő majd ítéletet mond. Bizony, bizony, mondom nektek, ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált – soha. A zsidók ezt mondták neki: Most már tudjuk, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is meghaltak, te pedig azt mondom: Ha valaki megtartja az én ígémet, az nem ízleli meg a halált soha. Csak nem vagy nagyobb atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak! Kinek tartod magadat? Jézus így válaszolt: Ha én dicsőíteném magamat, a dicsőségem semmi volna: az én Atyám az, aki megdicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, pedig nem ismeritek őt, én azonban ismerem. Ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonlóvá, hazuggá lennék, de én ismerem őt, és megtartom az ő ígését. Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is. A zsidók erre ezt mondták neki: Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot? Jézus így felelt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok. Erre köveket ragadtak, hogy megkövezzék, de Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból.” – Urunk! Te látod, hogy mekkora zavarodottság van körülöttünk – és bennünk. Hibás kérdések tömege repked a környezetünkben – és a fejünkben. Sokszor csak azt látjuk meg az életünkben, hogy keserves, és félünk attól, hogy mi is egy kis, „saját” Nagypéntek felé megyünk. Igéd erejével mutasd meg nekünk, hogy minden Nagypéntek után ott a húsvét, ott a feltámadás! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Hol vagyunk?** Ez volt a mai istentiszteletünkre hívó első alapkérdés. Sokszor úgy érezzük, hogy mi is **egy óriási kavarodás kellős közepén vagyunk** – akárcsak az igeszakaszunk veszekedésének a résztvevői a jeruzsálemi Templomban. Le-samáriaiznak bennünket. Az előző, vagy a következő pillanatban meg mi samáriaizunk le másokat. *(Milyen kár, hogy ebben a szerencsétlen világban már szinte mindenkinek a neve csupa kisbetűvel egybeírva van...)* Sokan unos-untalan azt firtatják, hogy milyen jogon meri nagyobbnak mondani magát a másik? „Kinek tartod magadat?” Mindjárt kapsz egy drónt a nyakadba, ha nem adod alább! Az ember egy olyan óvoda kiscsoportjában érzi magát, ahonnan már órákkal ezelőtt eltűnt az óvónő... Csakhogy ebben a makro-óvodában sokszor vér folyik. Sok vér...

Hol vagyunk? Judica vasárnapján, az Ítélet vasárnapján vagyunk. Azonban *soha* ne feledjük el, hogy az ítélet szava a mai „Ítéld meg Istenem” 43. zsoltárunk kezdő szavaként nemcsak ítéletet, hanem **tisztázást és védelmet is jelent!** Ki az, aki tisztaságot teremt mind a mi zavaros gondolatainkban, mind pedig a mi szívünkben? **Ki az, aki tisztázást és védelmet ad a mi életünkben? Jézus.** Az a Jézus, aki csaknem olyan fiatal volt, mint amilyenek ti vagytok. Az a Jézus, aki messze van még a jubileumi ötvenedik év, a kürtzengés évének az ember által hitt bölcsességétől. Az a Jézus, akinek már Ábrahám is örvendezett. Örvendezett Ábrahám akkor, amikor meglátogatta a Szentháromság a Mamré tölgyesében. Örvendezett Ábrahám akkor, amikor az oltár előtt felolvasott ígékben Izsák, az egyetlen fia helyett Isten gondoskodott bárányról – Isten Bárányáról – az áldozathoz. És örvendezett Ábrahám akkor, amikor – *ahogyan Pál írja a Galatáknak* – „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: ’és az ő utódainak’, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: ’és a te utódodnak’, aki – a Krisztus.” (Gal 3,16)

Hol vagyunk? Nem sokkal a Nagypéntek előtt vagyunk. Az ördögtől megszállottnak hitt Jézus kijelenti magáról, hogy mielőtt Ábrahám lett volna – ÉN VAGYOK. Ez az „én vagyok” a „Vagyok, aki vagyok” Istenének az ember által kimondhatatlan neve. Jézus ezzel a mondatával (és a János szerinti evangélium „én vagyok...” – az élet kenyere [6,48], a világ világossága [8,12], az ajtó [10,9], a Jó Pásztor [10,11], az út, az igazság és az élet... [14,6] mondásaival) azonosítja magát a Mennyei Atyával. Ahogyan nem sokkal később Jézus maga mondja: „Én és Atya – egy vagyunk. Ekkor újra köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék őt.” (Jn 10,30-31) Nem sokkal ez után Jézus feltámasztja Lázárt, a negyednapos halottat – „akinek már szaga volt” (Jn 11,39). Ezek után a Nagytanács, a Szanhedrin elhatározza Jézus megöletését.

Sok szempontból átgondoltuk már azt, hogy hol vagyunk. Most érkezünk el a második, a fontosabb kérdéshez. **Hová megyünk?** Miért fontosabb annál, hogy „hol vagyunk” az, hogy „hová megyünk”? Azért, mert a keresztyén ember időhorizontja *nem a pillanatban van*. A számunkra Jézus szava, az „én vagyok” nem istenkáromlás. De nem is csak annyit jelent, hogy Jézus megállapítja magáról, hogy ő most éppen ott van, ahol van. Az, amikor Jézus azt mondja, hogy „én vagyok” azt jelenti, hogy Jézus, Isten egyszülött Fia az idők kezdete előtt már volt, és az idők végezte után még lesz. De a számunkra ez ennél sokkal többet is jelent. Jézus ugyanis nem általánosságban mondja azt, hogy „én vagyok”. Hanem neked, kedves testvérem, neked, neked, neked és nekem is *személyesen* mondja azt, hogy „én vagyok”. Azaz: én *VELED* vagyok. „És íme, én veletek vagyok *minden napon* a világ végezetéig” (Mt 20,28). Azaz: *akárhová* megyünk, a minket megváltó, a minket tisztázó, a minket megvédő Jézussal *együtt* megyünk. És hogyha ebben bizonyosak vagyunk, akkor kezd nagyon átélhetővé válni az, hogy hol vagyunk – *akárhol is* vagyunk.

De van ennél még fontosabb válasz is. **Hová megyünk?** Hallhattuk a mai igeszakaszunkban: „Bizony, bizony, (az eredeti görögben: Ámen! Ámen!) mondom nektek, ha valaki megtartja az én ígéretet, **nem lát halált – soha.**” (Jn 8,51) Hogyan van ez? „*Hej, sose halunk meg?...*” Nem. Fizikailag szinte bizonyos, hogy meghalunk. Reménységeim szerint én korábban – ti meg majd jópár évtizeddel később... De **véglegesen soha nem látjuk meg a halált**. Mert minden Nagypéntek után ott van a húsvét. Nincs Nagypéntek húsvét nélkül. Jézus megváltó halála miatt minden benne és vele megélt halál után *jön* a feltámadás öröme. Kedves Testvéreim! **Fel fogunk támadni!** És immár romolhatatlan testben, Jézussal és a Mennyei Atyával örök örömben fogunk majd élni. **Isten Országa – a mi igazi otthonunk.** **Ide megyünk.** Sőt, már *benne is vagyunk*. Ahogy Jézus maga mondta: „Isten Országa *benne* van”. (Lk 17,21) Ahogy János apostol kiáltása örömmel (és *nem félelemmel!*) harsogja a fülünkbe: „Gyermekeim! Itt az utolsó óra!” (1Jn 2,18)

Itt – a végére is érhetnénk az igehirdetésnek... De egy *nagyon fontos* gondolat még hátra van. A Nagypéntek és a húsvét kettőse nem egy két-felvonásos dráma. Az első felvonás végén drámai csenddel, a második felvonásban pedig happy end-del. A Nagypéntek és a húsvét – *ahogyan Tomáš Halík erre nagyon szépen rámutat* – egy egyfelvonásos dráma. **Ugyanúgy nincsen Nagypéntek húsvét nélkül, ahogyan nincsen húsvét – Nagypéntek nélkül. Muszáj keresztülmenni a Nagypénteken ahhoz, hogy elérjünk a húsvétig.** Más megoldás *nincs*. A keresztben ott van a feltámadás, és a feltámadásban ott van a kereszt.

Miért fontos hangsúlyozni a keresztt és a feltámadás elválaszthatatlan egységét? Azért, hogy ne ijedjünk meg attól, ha az életünknek éppen egy olyan szakaszában vagyunk, ahol keresztnak érzünk valamit. Azért nem szabad sem félnünk a saját életünk kereszteitől, sem elutasítanunk őket, sem megkerülnünk őket, mert mindegyik ilyen nehéz élethelyzetünkben ott van – *ott van* – a húsvét, a feltámadás, a romolhatatlan testben való újjászületés reményisége. A majdani halálunkból is – és a mi saját, mindennapi halálainkból is. „Bizony, bizony, mondom nektek, ha valaki megtartja az én ígémet, **nem lát halált – soha.**” (Jn 8,51) Ámen. Ámen.